

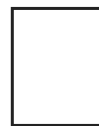
د اوبو په منځ کې اور

Ketabton.com

تألیف : احمد الله مسلمیار

د اوبو په منځ کې اور

د اوبو په منځ کې اور

پېژند پانه :

د کتاب نوم: د اوبو په منځ کې اور

لیکوال: احمد الله « مسلمیار »

چاپ شمېر: ۱۰۰ ټوکه

لومړی چاپ: ۱۳۹۶ ل کال

طرح او ډیزاین: فضل الله « ماموند »

د شاعر پېژندنه :

په (۱۳۷۷) لمریز کال کې د پکتیا ولایت په سید کرم ولسوالۍ د کوه سین په سیمه کې یو داسې ستوری دنیا ته راغی چې په راتګ سره یې د کوه سین سیمې ته خوشحالي او په حقیقت کې یې ټولې پکتیا ته روښنایي ورکړه دغه پر ثمره ونې د تل لپاره د خپلو هیواد والو لپاره میوه تولیدې، او د خپلې میوې په واسطه یې خلک او خپل هیوادوالو خوشحاله ساتل او همیش لپاره یې یو غږ په خوله باندې جاري وو چې هغه مینه او محبت وو.

دغه روښانه شخصیت ښاغلی احمدالله مسلمیار د ښاغلي حاجي صاحب نور زوی دی، نوموړي د ښوونځي په دولسم ټولګي په وروستیو کې چې هغه مهال ۱۸ کلن وو د شاعري دنیا ته یې مخه کړه.

د احمد الله مسلمیار سره په دې ډګر کې زیاته مرسته د نوموړي کورنۍ، ملګرو او په خاصه توګه د هغه ورور یعنی ګلاب حقیار او د هغه ملګري یعنی فضل الله ماموند کوله. نوموړي خپل لومړی شعري ټولګه په ۱۳۹۶ ل کال د روژې له میاشتې پیل او د همدې کال د حوت په میاشت کې پای ته ورسوله.

دوکه

تا خو ويل چې زه په تا باندې مينه يمه
سحر مابنـام به دې ژړا چې غمجنه يمه

خو نن دې زما تصوير خيزلی او هير کړی دې يم
هم دې له زړه نه يم ويستلی خفه کړی دې يم

زه هم انسان يم داستا په شاني ژوند غواړمه
کله نا کله ستا د سرو شونډو ديدن غواړمه

زما د ژوند کيسې چې واورې په ژړا به شي ته
د بل ملگري به دې لاس وينځي او رابه شي ته

راځه د هر څه نه به تېر شو غم زغملی شمه
دا ستا د ناز، ادا غوصې په ځان منلی شمه

خوشحالي نه لرم غمونو کې لوي شوی يم
دا ستا د لاسه په دردونو کې لوي شوی يم

احمد بس کړه نور دې نه مني جانان خبره
هغه خودخواه ده همپشه مني د ځان خبره

شوگر

یواځې نن شپه نده ځکه ژاړم
دعا کومه تاله خدایه غواړم

ټولو نظر کې خو زه بڼه ښکارمه
ته هم راوگوره چې څنگه ښکارم

دغه دین به اخیری وي زموږ
خدای پاماني اخلمه درنه لارم

احمد دومه — ره کبرجنه نه وه
اوس راته وایي چې بڼه غواړم

د زړه فریاد

ته څه خبره یې چې څه وایم او څه لیکمه
دا ستا په یاد کې ګراني نن خپله کیسه لیکمه

ما خو ویل دا د ژړا اوبسکې به ختمې شینه
ورکه مې خولې نه شوه خندا درته ګیله لیکمه

ما خو ستا سترگو کې مدام خپله څېره کتله
خو نن دې زړه نه یم ویستلی نور به څه لیکمه

زه دې د غرونو لیونۍ کړمه او هېر دې کړمه
دا په خوله نه وایم دا ټول درته له زړه لیکمه

احمد هسې هم غمونو کې لوي شوی یمه
نن د همیش لپاره تانه مخه بڼه اخلمه

له غمه خندا

په خوله خندا کړمه خو زړه کې مې اورونه بل دي
د چا له غمه مې د زړه سره دردونه مل دي

ما خو ويل چې ته به زما د مينې کور جوړوي
خو نن دې مينې پرځاي ما سره غمونه مل دي

ما خو ستا سترگو کې مدام گراني وفا کتله
ای بي وفا خو نن دې ما سره يادونه مل دي

نور دې يادونه هېروم هم دې له زړه باسمه
مدام مې زړه کې د دوکې هغه لفظونه مل دي

احمد ته هم نن ډير ژر پر چا اتبار مه کوه
اتبار د لاسه دې مدام زړه کې سوچونه مل دي

شینوگی

چا راته ویل چې شینوگی پر تا مینه ده
هسی په خوله خاندې په زرګې باندې غمجنه ده

یو ورځ یې د چا په لاس د مینې خط راواستوو
غږ یې کړ شینو دا د هغې د لاس لیکنه ده

کومه ورځ چې تا د بل هلک په لور کاته وکړو
زه هم په تا پوي شومه ستا مینه دروغجنه ده

لارې مو دې بندې تګ راتګ مو سره نه کیري
د ژمي موسم دې هوا ډیره کړکیچنه ده

هغه زما ملګري به مدام راته وینا کړله
بس کړه نور احمده لایلا ډیره کبرجنه ده

مینه

خلکو راته ویل چې مینه مـکـوه تـبـاه به شي
ژوند به دې کړې خاورې اوسیدونکي د صحرا به شي

مینه مې لا پیل نه وه غمونو ســـــره مل شومه
دا یې ویل گـــــوره ته د خلکو د خنــدا به شي

زه دې هم نـــــازونو او ادا ته فکـــــر وړی یم
زما که دې د نیمو شپو ژړا ولیده رابه شي

هسې ستا په سترگو کې ما خپل تصویر لیدلی وو
نن وي که سبا زما د سترگو نه پناه به شي

ستا بې وفا یې رانه د مینې نوم هم هېر کړلو
زما که دې وفا ولیده هـــــله په ژړا به شي

بس کړه نور احمده دلته مینې په نوم څه نشته
هغه بې وفا شوله او وایي څنګ ته رانه شي

يار
زما د ميني يار ته وايه سلامونه
چې خفه نشي وروړم گلونه

يوازي نن نه ده مدام کوي نازونه
چې خفه نشي وروړم گلونه

هغه زما دسترگو تور دی
چې خفه نشي وروړم گلونه

واوره زما د زړه ټکور دی
چې خفه نشي وروړم گلونه

يار خو می پوي دی هغه پیژني وختونه
چې خفه نشي وروړم گلونه

له ځانه ډیر راباندې گران دی
چې خفه نشي وروړم گلونه

د زړه گوگل کې یې دوکان دی
چې خفه نشي وروړم گلونه
غمازان تل کوي احمد سره جنگونه
چې خفه نشي وروړم گلونه

غم

يوه خو غريبي ده بل غمونه د جانان شي
کوم ښکلی چې وگورم له ځانه راته گران شي

وي دې غريبي نشم ز غملی د جانان غمه
لاره راته وښايه چې کور زما ودان شي

هغه څو ملگري چې له زړه نه راته گران وي
مينه کې زما په وړاندې ټول بيا غمازان شي

بس کړه بې پروا لږ خو زما حالات هم وگوره
ما باندې خو هره شپه په ويښه دهجران شي

زه احمد هم ستا له غمه هر وخت در په در يمه
غم شي را تازه کله چې ستوري په آسمان شي

لېونتوب

لاره رانه ورکه ده هېڅ نه پوهیږم څه وکړم
لار شمه صحرا ته ستا غمونو سره شپه وکړم

هر وختې مې څیزي ستا غمونه د انکار په شان
کله لېونو په شان له ځان سره تپه وکړم

ځان باندې دې فکر کړه زما په فکر مه اوسه
نن وي که سبا له دې دنیا به مخه څه وکړم

زه احمد هم ستا په شانتي ژوند غواړم گلشن غواړم
ستا راتلو لپاره به د لارې ننداره وکړم

ستا مينه قفس دی

ستا مينه قفس دی راوتل ترې ډير مشکل ښکاري
وځورېزم چيغه کړم هغه تاته گایل ښکاري

هيڅ راحت مې نه وي توره شپه په ويينه تېره کړم
دغه ټول دا ستا د مينې ماته لوي لامل ښکاري

مينه چې څوک کړي د ژوند کارونه ترېنه پاتې وي
ستا مينې د لاسه احمد خلکو ته کاهل ښکاري

د آسمان ننداره

سپوږمۍ ته وگورم اشنا مې ياد شي
د هغې ښکلي مخ خلا مې ياد شي

بل خوا وطن مو د ويجاړ پرلوري
حيران حيران يم دا به کله ښاد شي

يو د وطن بل د جانان غمونه
هغه د تير مهال سبا مې ياد شي

نن مو دوستي هم د مطلب لپاره
د خدای لپاره ملگرتيا مې ياد شي

نن پر احمد ناتار د غم دی گوره
د کوچنيتوب لوبې خندا مې ياد شي

مسافري

موري مه راپسي ژاړه مسافر يم
سوځم ستا له غمه ځکه در په در يم

زه هم غواړم چې مدام دې څنگ کې اوسم
بس قسمت دی چې خفه هر مازديگر يم

چې کاوه به مې د خپل زرگي ديدار
ارماني د دينونو په گودر يم

نه د ورځې نه د شپې سکون راحت شته
د پردي وطن کارونو سره سر يم

زه احمد چې کله درشم دا ستا څنگ ته
موري هلته به زه پوي شم بختور يم

د جانان غم

توره شپه شي ځلاند ستوري په اسمان شي
راحت نه وي راسره غم د جانان شي

خداي پيدا كړه توره شپه سكون لپاره
لبونو په شان بيا وينس يم تر سهاره

چې يې ياد نه كړم هيڅ ورځ مې نه تيريزي
د هغې د خولې خدا راته ياديزي

د پښتو د رواجونو سره سر يو
دا چې لري نن موږ دواړه له گودر يو

ډير له مينې دې يادومه په ټپو كې
كله پروت يم ليوڼی لارو كوڅو كې

مازديگر شي را په ياد شي ستا يادونه
بيا له ټول بدن مې جوړ شي پر هرونه

زه احمد درته په هر لمونځ كې دعا كړم
ستا له غمه به دا توره شپه سبا كړم

پکتیا

زرغون زرغونه ده پکتیا بڼکلو گلونو باندې
د ژمي واورې اوړي شنه بڼکلو فصلونو باندې

د جگو غرونو يې مثال ټوله نړۍ کې نشته
غرونه يې پوښلي دي په بڼکلو ځنگلونو باندې

غم او ښادي رسم او رواج يې ټول پښتو سره دی
ښادي يې بيا بڼکلي ښکاريزي اتونو باندې

گل گودرونه گل ويالي او گل چمن کلي کې
د دوه مئینو سره جنگ وي گودرونو باندې

د ادیبانو شاعرانو دی ټاټوبی گوره
احمد بیا خلک ژروي خپلو شعرونو باندې

زنداني

پروت په جیل کې یم د باندې وتی نشم
بنکلي ستوري توره شپه کې لیدی نشم

هغه سترګې چې وفا پکې پرته وه
دهغو سترګو لیدل کولی نشم

پر ما ظلم او ستم د ظالمانو
پر هرونه د بدن شمېرلی نشم

ته دعا راته کوه چې له بند خلاص شم
بې له تا موري هيڅ وخت تیروی نشم

زه احمد به دلته ساه ورکړم زندان کې
خفگانونه او غمونه زغمی نشم

د هېواد دښمنان

د ستورو ولې نن خلا کمه ده
هر خوا ویرونه دي خندا کمه ده

دا هرڅه خپله موږ پرځان راوستي
ماتي مو ډیره خو بریا کمه ده

سکون راحت مو د بل چا په لاس کې
د مطلبي خلکو وفا کمه ده

په خپل مینځو کې دښمني ته تیار
نن مینه ډیره خو سبا کمه ده

احمده خلکو ته یووالی بڼایه
نن دیووالي لیوالتیا کمه ده

مطلبی ملگری

لکه د واورې په شان سپین ښکارېدې
د خولې خبرې دې گبین ښکارېدې

ما خو پر تا ډیر زیات اعتماد کړی وو
ماته له ټولو نه نیاز بین ښکارېدې

د اعتماد شیشه نن ————— اته شوله
مطلب چې بشپړ شو بدبین ښکارېدې

چې رابرسېره شوه ستا بد خویونه
له ټولو بد ته په زمین ښکارېدې

احمد هره څه دې په خپله وکړه
مخکې خو خلکو ته زرین ښکارېدې

د کور نا امنی

د خدای آزار زموږ په کور راغلی
نن د هرچا د خولې پیغور راغلی

د والدينو دلتـه قدر نشته
د امن کور کې نن سور اور راغلی

گوره والد نه یې خپل زوی جوړ کړی
د والد مخې ته په زور راغلی

د مور د سترگو یې د اوښکو باران
مورې نن گوره ستا تکور راغلی

خدایه نور رحم زموږ په کور وکړې ته
احمد وژلو ته خپل ورور راغلی

وطن

د تن په وینو به دې ساتمه شیرین وطنه
دا سرو مال مې ستا قربان ای گلورین وطنه

بنکلی تاریخ بنکلی شمله لري په ټول جهان کې
دبښمن به پرې نږدم په دې بنکلي زمین وطنه

ویالې روانې شنې درې دې د جنت په څېر دي
زما لپاره یې د هر حای نه زرین وطنه

په خپل مینځو کې تل په مینه سره ژوند تیروي
دغه ویارلې افغانان دي ای نیازبین وطنه

زه احمد ساتم به رپانده دا درې رنگه بیرغ
ته زما روح یې زما ځان ای زما شین وطنه

څلوريزه

توري سترگې يې په توره شپه کې توري کړې

د نفرت جنډې يې نن ټولې نسکوري کړې

احمد مینه يې له ځانه راته زياته کړه

چې يې زلفې په ځلانده مخ را خوري کړې

څلوريزه

د يار غم مې زنگوي زه په ځان نه پوهېږم
راحت خوبونه هېروي زه په ځان نه پوهېږم

احمد څه شوي زما په حال ته مرسته وکړه
په توره شپه مې ژروي زه په ځان نه پوهېږم

مطلبي عبادت

تل دعا کوي له خدایه جنت غواړي
خپل کارونو کې له رب برکت غواړي

خو د خدای رضایې تل له یاده وتي
بیا په زده کړو کې له هر چا لیاقت غواړي

تر مطلبه یې لمونځونه او نفلونه
د جنت گټل مؤمنه همت غواړي

په دعا کې یادوه د خدای رضا ته
د پاک رب رضا ساتل لږ زحمت غواړي

ای احمده اطاعت د نبی وکړه
په محشر به د هغې شفاعت غواړي

د اوبو په منځ کې اور

څلوريزه

ماښامی د کلي خوند کړي

هم سپرلی د کلي خوند کړي

احمد تل ورته خوشحال وي

اختری د کلي خوند کړي

څلوريزه

يو ځاي ژوند له ميني پک وي
خلک ټول ورته هک پک وي

ای احمده داسې هم شته
چې ټول کار يې په ټوپک وي

ناراضه مینه

نن چې څوک مټین شي په نشو باندې یې سر شي
پاتې ترې د کلي هغه ښکلی مازدیگر شي

لار د نیکی پریردې گناهونو سره مل وي
مور او پلار خو څه کړې هم خفه ترې رب اکبر شي

مینه به مطلبه وي د خدای رضا لپاره
مال ، بنایست چې ولري له ټولو معتبر شي

خدای رضا لپاره مینه نه غواړي بنایسته
ښکلي چې پکې نه وي خړپر هغه گودر شي

بس کړه نور احمده د دوي مینه هم گناه ده
څوک چې مټین نه وي هره ورځ به پرې اختر شي

معيوب

پيغور يې راکړ چې بې وسه يې پښه لاس دې نشته
دا يې هم وويل چې هيڅوک د تماس دې نشته

ما ورته وويل چې خدای لرم نور څوک نه غواړم
بغير له خدايه په دنيا کې زه هيڅوک نه غواړم

د سړي سترگو کې د اوبو کو بارانونه راغلل
خدای مې چې یاد کړ په زرګي يې ډیر دردونه راغلل

ویر او ژړا باندې يې سر شو پسې زما آزار وو
چې زما پښه لاس پکې لارل دغه کوم یو بنار وو

احمد ما پسې يې خنډل هم يې پيغور راکوو
پيغور بدل کې يې هر وخت د زړه ټکور راکوو

د اوبو په منځ کې اور

څلوريزه

نشه يم د جانان نوم راته واخله
غوصه يم د خپل ځان نوم راته واخله

احمه چې د يار غم پرې نظر کړم
د هغسې چشمان نوم راته واخله

څلوريزه

سترگې سرې د يار له غمه
ويښې شپې د يار له غمه

د احمد په خوله مدام وي
زمزمې د يار له غمه

څلوريزه

د يار غمونو مې د اوښکو نه سيندونه جوړ کړل
له مرگه مخکې ځينو خپل ځان ته قبرونه جوړ کړل

احمه ستا قسمت کې د بنيادي په نوم څه نشته
ورونه جدا شول هغوي خپل ځان ته کورونه جوړ کړل

د ژوند ناخوالې

حُلا کې ستوری د اسمان یادوم
افغانستان کې شین لغمان یادوم

چی هره شپه مې په ژړا تیریري
لامل یې دا دی چې جانان یادوم

نه هم سکون او نه راحت وو پکې
هغه د مینې بد خفگان یادوم

زه او ستا غم به سره مل وو هلته
د غم کیسه ده بیابان یادوم

احمد نشته دلته ژوند د مینې
هغه مې هېر شو نور خپل خان یادوم

يو بيتی

زه احمد درېسي ژاړم توره شپه کې
تا مدام له خدايه غواړم توره شپه کې

په کوم يوه کلي کې چې تا گراني خدا کړې ده
نن هغه کلي کې به شميره جنازې ايښي دي

مخ دې ستوري د اسمان په شان خليري
را ونه گوري چشمان مي خرابيري

گودر کې مه خنده نظره به شي
هله به شمير بدبينان گرځيري

شپه خدای پيدا کړه د راحت لپاره
مونږه بيا ټوله شپه ستا غم ژړوي

نه څنگ ته درتلاي شمه او نه مي هم له زړه ووځي
کله چې زه مړ شمه له کوره به راووځي

په کومه لاره چې تا تگ کړی دی
نن هله شنه دي د گلاب گلونه

د اوبو په منځ کې اور

چا چې د مور دعا اخیستې لار شه ویی گوره
نن هغه خلک مصیبت په نوم څه نه پیژني

د خدای رضا د مور رضا ده گوره
خفه یی نکړې چې گناه ده گوره

زه چې ژوندی ووم تا پوښتنه نه کړه
اوس مې د قبر خواته ځله راځي

مکوه خندا راپسې خپله داسې نه کوم
ستا دلاسه یاره نن د غرو لمن کې شپه کوم

مکوه خندا راپسې مکوه
ستا دلاسه نن په دغه حال یمه

بڼ به څه کړمه چې یار مې پکې نه وي
زه به هغه بڼ ته ځم چې یار رادرومي

داسې مه چې زه ډیر ناتوان یم
بلکې وایه چې زه ویار د ټول جهان یم

د اوبو په منځ کې اور

نه ورتلای شم نه هغه رادرومي دلته
بس زموږ رسم او رواج دی چې خوریزو

ستا مینه قفس دی راوتل ترې ډیر مشکل ښکاري
زه دې الوتونکي په شان هلته زنداني کړمه

احمد ملنګي پسې دې خاندي
دا خلک لیوني دي له ما واوره

تل بې فکره تل بې خوبه ستا د لاسه
زه احمد د ژوند کیسه وایم جانانه

راځه ګرانه راوخیږه ریکشي
نن دواړه سره ځو د یار کوڅې ته

چې له خبرو یې آزار وه خلک
نن هغه ژبه به په اور سوځیږي

د احمد زړه هم د شیشې په څېر دی
چی یو ځل مات شي نو بیا نه جوړیږي

کابل په وینو سور

موري لارمه زه خپلې وظيفې ته
 که را نه غلم بيا رازه ته هديرې ته
 موري هره ورځ خو دلته جنازې وي
 مدام اورم اعلانونه فاتحې وي
 دلته نشته دانسان قدر عزته
 چې مو وژني بيا يې دوي کوي صفته
 دسرو وینو بارانونه راروان وي
 وژل شوي د وطن بنکلي ځوانان وي
 جنازې يې وي روانې سپين کفن کې
 هر خوا چيغې وي ويرونه په گلشن کې
 نن کابل په وینو سور دی گرځيدلی
 هرې ځوانه ورته ډير زيان رسيدلای
 دکوچنيانو زړونه تل په رپيدا وي
 مور د زوی تصوير ته گوري په ژړا وي
 په کابل باندي راغلي دغم شپې دي
 جوماتونو ته روانې جنازې دي
 د کفن په پلورنځيو بيروبار دی
 ټول په وینو باندي سور زمونږه بنار دی
 زوی ويل مور مې را وغواړئ مړ کيرم
 که مې ونه لیده هلته خفه کيرم

د اوبو په منځ کې اور

ساه يې ورکړه د ليدلو ارمانې شو
 مورکې خپلې لور ته وايي زړه مې څه شو
 مور خبريزي چې مې زوی له دنيا لاړو
 خفه کيږي چې مې وياړ د سبا لاړو
 هغه مور د زوی په غم کې نن کړيږي
 باران اوبنکې يې له سترگو نه توييږي
 موري نشته دلته قدر د انسانه
 د حيوان په څېر مې وژني هر يو ځوانه
 د وطن خاوره يې خرڅه په بل چا کړه
 د يو ځوان يې کورنۍ ټوله تباه کړه
 پاکه ربه مونږ نه شوې څه گناه ده
 چې مو هره شپه په ويينه تر سبا ده
 هيڅ اميد له لاسه ورنکړې افغانه
 د وطن خاوره ساته بڼه په ميرانه
 د احمد د خولې خولې وې مورجانې
 اې وطنه زما زړه يې زما ځان يې

د ماشوم کیسه

نن درته زه دیوه کوچني ماشوم کیسه کومه
ویلی نشمه خو بیا هم لږ لږ زړه کومه

یو ګلالی مې څنگ ته راغی او سلګۍ یې وکړې
سلګو نه وروسته د روپو غوښتو زارۍ یې وکړې

ما ترینه وپوښتل چې پلار دې کاروبار نه لري
ورونه دې څه کوي هغه هم کوم روزگار نه لري

ځواب یې راکړ کاکا پلار مې وفات شوی مخکې
ورونه مې نشته دي یوازې یم په دغه وخت کې

ما هم چې واوریدې خبرې ډیر خفه غوندې شوم
زه د دښمن پدې کارونو ډېر غوصه غوندې شوم

بیا مې ترې وپوښتل بچیه پلار دې څنگه مړ شو
ویل یې مکه پوښتنه کاکا ژوند مې خړ شو

د اوبو په منځ کې اور

سبا اختر وه نن می پلار راته خپلی راوړلې
له کار راغلی وو له ځان سره یې روپی راوړلې

زه هم خوشحال وومه سبا به هم خوشحال اختر وي
رنگین رنگین به وي سبا به د کمال اختر وي

موږ تر ناوخته پورې وینښ وو موږ کیسې کولې
په خوشحالو په نوبت مو زمزمې کولې

په ناڅاپي کې مې عجیبه شانتي غږ واوريده
زړه مې خفه شو او څه بل څه مې په زړه تیریده

ناڅاپي غږ وشو او زمـوږ د کلي چم ولږید
زمـوږ د ټول کلي په خلکو باندې غم ولږید

پلار مې موږ کور کې کړو ایثار هغه د باندې ووت
د مـرمو ډز وه وار په وار هغه د باندې ووت

د ډزو وروسته کلیوال ماشوم مې کـورته راغلو
د دروازي په خلاصیدو مې ماشوم مور ته راغلو

او په سلگو سلگو ویل یې زما مور مخې ته
هم زه ولاړ وومه ویل یې زما خور مخې ته

لا يې خبرې پوره کړې نه وې پلار مې راغلی
په سپين کفن باندې پوښلی وو قرار مې راغلی

مور مې لاس پورته کړه له غمه يې دعا ورکړله
خور مې ژړلې په ژړلو کې يې ســــاه ورکړله

اوس زه يواځې يم مور مې هم ناروغه کور کې
د پلار او خور له غمه سوځمه هميش په اور کې

نور وس مې نه رسي له خلکو نه زکات ټولوم
چاته زارۍ کومه چانه زه خيرات ټولوم

کاکا همدومره مې کيسه وه نور ويلی نشم
له دې دنيا نه مې زړه تور دی ژوند کولی نشم

احمد به بس کړه نور زه وس د اوریدو نه لرم
ډېر مې ژړلي نور توان د ژړیدو نه لرم

ټپې

هغه زما د سترگو تور دی
خفه یې نکرې چې مټین ورباندې یمه

څه میرني ځوانان مې لارل
څه مسافر شول څه د خاورې لاندې دینه

مورجاني مه راپسې ژاړه
مسافري ده څوک به ځي څوک به راځینه

جانان جانان به دې ویلي
اوس بې جانانه دې یواځې پاتې کړمه

غمازه نوره هڅه مکره
پرما مټینه ده مدام مې یادوینه

درتلی نشمه جانانه
له ډېره غمه دې ټپو کې یادومه

د اوبو په منځ کې اور

ته چې راځي احوال دې راکړه
په هغه لاره کې به وشيندم گلونه

ځان ته لوگي ته سپلني کړه
گل د گلاب يې چې نظر نشي مټينه

جانان زما په څنگ کې ناست دی
د غمازانو زړو کې اور ولـږيدنه

راځه چې څو دواړه پکتيا ته
بنکلی موسم دی دواړه وبه کړو سيلونه

آسمان کې ستوري په ځلا شول
د جانان غم مې ژړوي خوب نه راځينه

نه عملي نه نشه يي ووم
دا ستا غمونو شرابي کړمه مټينه

يوآځي مه گرځه جانانه
وخت دې خراب څوک به دې مړ راځيني کړينه

احمد هسي په ما گران يې
چې چيرته لار شي نو خـفـه درپسي يمه
شيشه

په کانو يې مه ووله شيشه ده هسي ماته نشي
زما د ژوند کيسه ترخه ده هسي ماته نشي

هغه د گل څنډې ته وگورم راياده شي ته
د گودر څنډه په گل شنه ده هسي ماته نشي

هغه لفظونه او يادونه چې دې ما سره وو
نن ترېنه جوړه زمزمه ده هسي ماته نشي

کلي کې ټول خلک لقب د ليوني راکوي
پټه مې خلکو نه څېره ده هسي ماته نشي

زه احمد تل ورته مثال د يوه گلاب ورکوم
ای د گلونو باغېچه ده هسي ماته نشي

آبرو عزت

د چا آبرو عزت ته سپک مه گوره
د ځان وژلو ته ټوپک مه گوره

د هر يو کار به دې بدل وويني
درسره مل به وي عمل تر گوره

د بل آبرو دې خپل عزت وگڼه
دا نصيحت واوره د زړه ټکوره

بدو انکار کوه وردرومه خو ته
احمده دا به نيکي لار وي گوره

د ميت د زړه خبرې

قبر سوری کړه حال مې وگوره چې څه تیریري
هله به پوی شی چی پر ما بد او که ښه تیریري

د یوې سجدې نن ارمانی یم چې ما ولې نه کړه
د عذاب غشي مې مدام په ښکلي زړه تیریري

هرې گناه راته بدل په سره انکار راکوي
د ځلاند مخ نه مې د تورې شپې تیاره جوړیري

د گناهونو ملگرتیا د لاسه نن داسې یم
آماده گي نشته هر چیرته مقبره جوړیري

زه احمد خلکو ته د نیکی لار غوښتنه کوم
نیکانو خلکو ته د قبر نه باغچه جوړیري

خزان راغی

د پانو رنگ بدل شو داسې ښکاري چې خزان راغی
ماښام وو رڼايي شوه ما ويل ستوری د آسمان راغی

گوره نن د هغه ستوري مخه وریځو ده نیولې
ښکاريږي راته داسې چې د غم اوبښکو باران راغی

دوه تنه سره ناست وه فلک په لور کاته وکړه
غږ یې کړ ملگریه هلته وگوره جانان راغی

بد نظره یې سپوږمۍ چې نظر نه کړې مونږه دواړه
سپوږمۍ زه درنه لارم زما مینه زما ځان راغی

زما هغه ځلاند ستوری نن د ژمی وریځو ورک کړلو
د څه مودې لپاره پر احمد د غم خفگان راغی

د ځوانۍ غفلت

هسي عبث مي زنده کي تېره کړه
خلک راته وايي تا خاني تېره کړه

زما جهالت دوی ته خاني ښکارېده
اوس زه خبر شوم ما مستي تېره کړه

نن راته ځان بې پانو ونه ښکاري
زده کړې شوې پاتې ما مستي تېره کړه

مستي، خاني راته گزار راکړلو
څنگه بې گټې مي ځواني تېره کړه

پلار مي آرزو د نېکې لار درلوده
پر هغه زړه مي دښمني تېره کړه

احمد به هر وخت درته ويل بس کړه نور
هغې په ټولو پاچاهي تېره کړه

مطلبي مينه

خبر يې چې زه ولې سرگردان يم
دا ستا د بې وفا مينې جانان يم

د شپې خوبونه نشته راحت هم نشته
زه هره شپه په وينه د هجران يم

د ورځې بې خوبې شي ستا يادونه شي
خو نن دا ستا له مينې پښيمان يم

مطلب دې شو پوره له مانه لرې شوې
ته لرې شوې زه هم د کلي خان يم

احمد ستا د مينې دا کيسه شوله
زه هم مدام ستا مينې ته حيران يم

فاني دنيا

زما د سترگو نن د اوبو کو باران
بنادي مي نشته مدام زه او خفگان

څنگه خوشحال به وومه هغه وخت کې
چې راسره به وو په څنگ کې ياران

په حقيقت يې چې وينـا کوله
نن د هغه سړي شلېدلی گريوان

د خداي رضا په دعا نه يادوي
څوک دنيا غواړي او څوک غواړي جانان

احمد دا څه ليوښتوب دې وکړ
پر ځان دې ظلم کړې تا هېر کړ خپل ځان

سوله

سوله ژوند آرامي ده په دنيا کې
بې له سولې به ته کومه شپه سبا کې

هره ورځ د قتل مرگ آوازي اورم
مور خپل زوي يادوي تل په خپل دعا کې

خپل وطن خاوره يې خرڅه په بل چا کره
وايم دغسې انسان ربه تباہ کې

نور پلورل د وطن بس کړئ وطنوالو
ستوري هم درنه خفه دي په سما کې

زه احمد د سولې ډېر ډېر آرماني يم
زه له هر چا ډير کړيم په بيگاه کې

د نيمو شپو ژړا
ته چې راسره يې ليلا زه مدام خندا کړمه
کله چې ته نه يې بيا تر نيمو شپو ژړا کړمه
ته خو زما ژوند يې ليونۍ ما هم خپل ژوند گڼه
ستا راتلو لپاره په مانځه کې تل دعا کړمه
زما هم سوال قبول شو نن سبا به څنگ ته راشي
شپه ده ته راتلی شي که ډيوه درته رڼا کړمه
مينې دې زما د ژوند دنيا راته بدله کړه
راشه گرانې راشه کنه ځان سره جفا کړمه
خپل د زړگي حال که درته ووايم خفه به شي
ځان باندي به غم تير کړم خو تا سره وفا کړمه
کومه ورځ چې ستا بې وفايي راته ښکاره شوله
هغه ورځ به ختمه زه د خپل ژوندون دنيا کړمه

د اوبو په منځ کې اور

ستوري چې آسمان کې په خلا شي ته راياده شي
زه احمد به ستا له غمه دغه شپه سبا کړمه

افغانستان

تور، سور، زرغون بيرغ رپانده په جهان لرم
شيرين، شيرين گلشن، گلشن افغانستان لرمه

سکون د شپې او سور گلاب زرغون چمن په معنی
ويارم چې زه داسې سمسور ملي نشان لرمه

وطنه ستا هره دره راته گلاب بنکاري
په منظرو باندې پوښلی نورستان لرمه

دښمنه واوره نوره هڅه د ويجاړ مه کوه
دلته بې شمېره سر نه تېر قهرمانان لرمه

وطنه تا به زه ساتم پر تا به خان قربان کړم
چې سر نه تېر وي گوره زه داسې خوانان لرمه

د اوبو په منځ کې اور

غزني، کونړ، ننگرهار، لوگر، او شين لغمان مې ياد شي
بنکلي پکتيا کې بيا د دښتو بيابان لرمه

هلمند قندهار کې مې وياړلي خلک ژوند تېروي
تاريخ زانگو ده په شمال کې بلخ بوستان لرمه

وطن د مور حيثيت لري گوره چې پرې يې نږدې
احمد په شانتې بيا خوږ ژبي شاعران لرمه

بې گناه وژنه

زه او ته چې نن يو بل سره جنگيرو
د کافر او د مرتد په نوم قتليرو

زما او ستا خو وطن يو دی دين مو يو دی
دا د هغوي دماکي دي نه پوهيرو

راشه لاس د ورورۍ راکړه سره يو شو
د دښمن خلاف په صف کې به ودريرو

د اوبو په منځ کې اور

گوره دغه آبادی کی یی مطلب دی
راشه بیا به په تیر حال باندې ژړیزو

زه احمد هم درته دومره نصیحت کړم
گوره بیا به د دښمن اور کې سوځیږو

مور

مور خو مور ده چې له زړه نه یې ویستلی نشم
هغه زما د زړه ټکور ده پریښودلې نشم

په ماشومتوب کې به یې چې ماته آلولو کوله
هغه بې شانه زمزمې زه هېرولې نشم

د مور د پښو لاندې جنت دی احترام به یې کوم
هغه په سترگو کې د غم اوښکې لیدلې نشم

د خدای رضا د مور رضا ده دا حدیث دی گوره
هغې په مخ کې زه په لوړ غږ غږېدلې نشم

د اوبو په منځ کې اور

احمدہ پام چې د مور جاني دې ازار وانخلي
موري دعا راته کوه څنگ ته درتلي نشم

خدایه شکر

خدایه شکر چې پیدا دې مسلمان کړم
امتي دې د نبي اخر زمان کړم

ستا رضا زما په کار ده لویه خدایه
دین به ساتمه پر دین به ځان قربان کړم

بنکلی دین باندې که هر څومره ځورېږم
حق به وایم همیشه به حق بیان کړم

ای نبي(ص) ستا د حدیثو پیروان یم
ستا حدیثو نیکی لارې ته روان کړم

ما احمد باندې پېرزو کړه چې در درومم
ربه ستا بنکلی کعبې هر وخت ارمان کړم

خزان

پرې مې ږده خزانه چې سپرلی شمه
ډېر یم سر گردانه چې سپرلی شمه

غوږ شه د یار غمه درته څه وایم
لرې شه له مانه چې سپرلی شمه

واوري باران اوري ورتلی نه شمه
مه اوره آسمانه چې سپرلی شمه

تل راسره اوسه تل مې زړه یې ته
مړ یم بې له تانه چې سپرلی شمه

مه څه رانه چرته که زما ژوند غواړي
واوره احمد جانه چې سپرلی شمه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library